

A la bona gent

La suor freda i algun disgust que no mereixes dúriguen només una estona

Foto: J W @emotional_discord

Mos vam fer amigues perquè jo la llegia en una secció anomenada Capsetes (<https://www.catorze.cat/grans/temes/671/capsetes>) i me'n feia creus. Quan la llegia la imaginava més senyora. Com d'una altra època. Em semblava que devia ser una autora "de les d'antes". Com Rodoreda. I resulta que vivia a Sant Antoni. Tenia una foto de perfil a Twitter en blanc i negre que no li era fidel. Jeroglífica. No se li veia el rostre, només un pentinat de perruqueria cara i uns ulls maquillats amb rigor. Me'n vaig crear una imatge mental una mica burgesa, una mica antiga, una mica que em vaig pensar que devia ser d'un món al qual jo no tindria accés ni en quatre vides. D'aquí i de la seua prosa intel·ligent la meua curiositat radical. Vaig decidir que seríem amigues tard o d'hora i la meua estratègia, més o menys va consistir a fer-li la pilota per Twitter, primer amb respostes públiques tan enginyoses com vaig ser capaç, més endavant amb missatges privats carregats de sarcasme i poca correcció. A vore fins on m'aguanta, pensava. I va resultar que l'amiga Espe no trobava tibantor a la mala bava, a la ironia ni a l'estupidesa meua.

Vam estar parlant molts de dies de com seria la nostra primera trobada. Recordo que vaig avisar-la que faria tard perquè el carrer estava pres per correfocs i no podia arribar al metro sense endinsar-m'hi, cosa que no estava disposada a fer ni per totes les monedes d'or del món; ella ho va entendre a la perfecció (dona, i tant! Jo seria baix el nòrdic si hi hagués un correfoc al meu carrer), i quan per fi aquella tarda mos vam trobar en persona per primera vegada, el que més va valorar de mi és que fes bona olor i la seua mateixa mida exacta. U setanta. De seguida vam congeniar perquè a les dos mos feien mal les mateixes coses: la maldat i la manca de sentit de

l'humor de les persones.

Tot això ho explico perquè avui m'he quedat una estona mirant un imant de la nevera que ella m'havia regalat per Nadal. És un imant bastant cuqui que diu *why can't people be nice to each other any more?* [Per què les persones han deixat de ser amables les unes amb les altres?]. Me'l mirava mentre de fons se passejava l'enèsim espectacle lamentable pel Parlament. Mentre llegia merdes creuades per Twitter (xarxa que, per cert, la meua amiga va deixar de fer servir perquè allí hi ha més maldat de la que la seua sensibilitat extrema pot suportar). Me'l mirava mentre llegia en un diari local que al ple del meu poble un regidor d'un grup que abans em sembla que pertanyia a Plataforma per Catalunya però que ara s'han convertit en un altre partit ha soltat una hòstia a la cara d'un altre regidor del partit de govern. Me mirava l'imant mentre ma mare em posava al corrent per telèfon d'un accident domèstic familiar una mica escandalós.

Desconec el motiu pel qual la gent té tantes ganes de putejar gratuïtament els altres. La veritat és que si et pares a pensar, et moriràs igual, tant si has tret molta bilis per la boca com si has intentat no molestar, que és el que hauríem de fer tothom, no molestar els altres. Ja no dic intentar ajudar. Et moriràs igual però possiblement sol. No puc entendre com hi ha gent que es passa el dia fent del món un lloc pitjor.

Quan al final només importa que a l'altra banda del telèfon la frase sigue ha trencat lo vidre amb lo cap però no és greu. No és greu. Perquè a vegades sí que ho és, de greu, i és important valorar cada vegada que mos lliurem d'una de grossa. Eu, trobo jo. Que aquell pes al pit, la temor de la suor freda i algun disgust que no mereixes dúriguen només una estona. I que sempre tingues la sort d'anar coneixent persones que troben la bondat en un imant cuqui com el teu.